



KAPITEL I

”Kom”, viskar Hanna och drar Yacoub med sig mot den lilla trappavsatsen som skiljer köket från hennes rum.

Omslingrade tar de sig nedför de tre trappstegen, Hanna snubblar till på tröskeln men Yacoub tar ett hårdare tag runt hennes midja och håller henne upprätt.

”Stäng”, stönar hon och han sparkar igen dörren med hälen och vänder henne så att hon hamnar med ryggen mot den. Han trycker sig mot henne, hon kippar efter andan mellan hans giriga kyssar, samtidigt börjar han med mjuka rörelser öppna de översta knapparna i hennes blus. Åtrån dunkar, sprider sig från magen nedåt och hon känner hur underlivet gör sig redo för att ta emot.

”Vänta”, hon skjuter honom ifrån sig, han tittar frågande på henne.

”Går det för snabbt?”

”Nej, men jag hörde något, ett kraftsande.” Hon lägger örat mot dörren. ”Herregud”, utbrister hon och skjuter Yacoub åt sidan, ”vi glömde ju Edith.”

Utanför dörren sitter det lilla knytet, den röda sidenrosetten har halkat ner och hänger runt halsen på henne och hon gnyr så ynkligt att Hannas hjärta saktar ner och blöder av skam, tänk om de hade klämt den lilla med den tunga dörren?

Hon lyfter upp Edith och tar av henne rosetten, stoppar näsan i den mjukt lockiga pälsen och viskar ”förlåt”. En doft som går rakt upp till hjärnan och påminner henne om Sigge. För bara några månader sedan somnade han in, hennes golden retriever. Sorgen har fått minimalt med utrymme bland alla förberedelser inför flytten till Frankrike. Och nu finns plötsligt ett nytt litet liv i hennes famn, tack vare Yacoub. Han har satt sig på sängkanten och hon ler mot honom. Hans omtanke både förvånar och värmer.

”Vad tänker du göra av henne?” Han börjar knäppa upp skjortan.

”Jag vet inte.” Hanna ser sig om i rummet. Den vitbetsade byrån ger henne en idé. Hon sätter ner valpen på golvet och drar ut den understa lådan och slänger ut innehållet, några stickade tröjor, på skrivbordet. Därefter hämtar hon ett badlakan, viker ihop det och lägger det i lådan tillsammans med filten som Edith var invirad i när hon kom. Yacoub tittar på med ett litet leende i mungipan. Hans överkropp är bar, bältet är lossat och knappen i jeansen öppen. Hanna tar ett djupt andetag. För knappt två timmar sedan stod han och Edith plötsligt på hennes tröskel. Mannen som hon aldrig kunnat glömma hade tagit sig hela vägen till Provence för att säga att han ångrat att han en gång lät henne gå. Det är svårt att ta in, hon hade ju gett upp allt hopp om honom, det var en av orsakerna till att hon tog beslutet att flytta till Frankrike. Nu vill hon bara vara nära honom, lägga alla tankar åt sidan och gräva upp förälskelsen som hon sedan länge begravt.

”Kom, Edith”, lockar hon, tar tag i hundens halsband och drar fram valpen som på eget bevåg har gett sig ut på upptäcktsfärd under en fåtölj.

”Jag ska bara ge henne lite vatten.” Hanna skyndar ut ur

rummet med Edith i famnen, samtidigt som Citronelle smiter in i rummet.

Några minuter senare lägger sig Edith till ro i lådan. Citronelle sitter på den vita marmorskivan i fönstret och slickar sin rödlätta päls. Hennes gröna ögon vilar på Yacoub.

Hanna knyter upp förklädet i ryggen och drar det över huvudet, knäpper upp de knappar i blusen som fortfarande är knäppta och kränger av sig den. Hon behåller behån på men böjer sig ner och sticker in handen under den vida kjolen. Med ett ryck får hon av sig trosorna, låter dem ligga på golvet och går fram till Yacoub. Utan ett ord sätter hon sig grensle över honom.

”Ska vi fortsätta där vi slutade?” viskar hon samtidigt som hennes läppar nuddar hans.

”Det känns som om jag är övervakad”, han nickar mot Citronelle.

”Det är bara en katt”, mumlar Hanna och känner hur han hårdnar under henne.

Hon vaknar till av ett svagt gnyende. Edith står med tassarna mot byrålådans kant och den lilla svansen viftar ivrigt när hon ser Hannas huvud. Valpen skäller till och Citronelle, som ligger hoprullad i fönstret, far genast upp på alla fyra och skjuter rygg.

Hanna reser sig och tar upp Edith i famnen, en blöt fläck breder ut sig på det olivgröna badlakanet i lådan.

”Din stackare”, viskar hon och stryker hunden över huvudet, men valpen är inte alls ledsen utan krånglar sig snabbt ur Hannas famn och ramlar med en duns ner på Yacoub.

”Hallå, vad är det som händer här?” Han fångar upp den krumbuktande hunden, som absolut inte har någon lust att vila mer.

De sätter sig med ryggarna mot sängens stoppade gavel.

Hanna drar lakanet långt upp mot halsen. Hon känner sig obekvämt i sin nakenhet, trots det som utspelat sig i sängen bara för en kort stund sedan. Edith har fått fatt i ett hörn av Hannas ena kudde, hennes små sylvassa tänder gnager och hon ruskar på huvudet som om det vore ett byte hon fångat.

Citronelle sitter rak som en porslinskatt i fönstret med svansen i en båge framför tassarna. Det enda som rör sig är hennes ögon som vaksamt följer Ediths varje rörelse.

För snart två månader sedan hittade Hanna Citronelle under ett citronträd på altanen, hjärtskärande jamanden fick henne att förbarma sig över den vilsna kattungen, som efter veterinärkontroll fick ett hem på Villa Mistral. Hanna har full förståelse för katten, som nu växt och lagt sig till med en ungdotts misstänksamma blickar mot fyrbenta inkräktare.

”Är du okej?” frågar Yacoub och stryker Hannas kind.

Hon ler och nickar, men har svårt att finna ord. För bara några timmar sedan stod hon i köket och förberedde påskdagens middag, en fransk potatissallad till den kallskurna kalvsteken. Hon hade vinkat av familjen som hastigt bestämt sig för en utflykt till Grasse och nu ligger hon i sängen med Yacoub, det är svårt att greppa. Dessutom har en goldentalp invaderat hennes liv.

”Jag fattar om du är förvånad, kanske till och med lite chockad.” Han tittar på henne och hon ser att han förväntar sig att hon ska säga emot, men hon förblir tyst. ”Det var aldrig min mening”, fortsätter han.

Hanna sänker blicken och klappar Edith, som redan gjort ett hål i örngottet. Hon lyfter upp valpen och tittar in i hennes mörka ögon.

”Jag har varit så stressad”, Yacoub sänker rösten, ”jag visste inte hur jag skulle göra, det enda jag var säker på var att jag ville träffa dig. Efter att jag stött ihop med Erik och hans nya

tjej på stan så fattade jag att du flyttat ensam till Frankrike och att jag var tvungen att agera om jag skulle få en chans att få se dig igen.” Han tystnar, men Hanna väntar på att han ska fortsätta berätta.

”Jag ville veta om vi två hade en chans. Det var därför jag gjorde något som jag nu kanske tycker var en aning överilat, jag tog kontakt med Carl och Madde. Det var Madde som kläckte idén om att jag skulle åka hit i påsk, hon tyckte att det var ett bra tillfälle eftersom resten av din familj ändå skulle hit. Jag var osäker på upplägget”, han nickar mot Edith, ”men Madde var så beslutsam och det tog inte många dagar för henne att hitta en leveransfärdig hund på en kennel alldeles här i närheten. Både hon och Carl övertygade mig om att du skulle falla för den romantiska återföreningen.” Han skrattar till och fortsätter: ”Så det var alltigenom Maddes påhitt, men jag kanske inte borde ha låtit mig frestas.” Han klappar Edith på huvudet. ”Jag kan säkert lämna tillbaka henne, om du känner att det blir för mycket med en valp.”

Hanna vet inte vad hon ska säga. Visst är hon överraskad, kanske en smula chockad, men att Yacoub och en liten valpflicka befinner sig här bredvid henne i sängen känns ändå helt underbart. Hon ler mot honom.

”Jag vill inte att du lämnar tillbaka Edith, det ordnar sig, hon stannar här med mig och Citronelle. Men herregud, vad är klockan? Snart kommer hela huset att fyllas av min familj!”

”Jag vet”, svarar Yacoub, ”jag pratade med Madde i morse. De är i Grasse och kommer om ...”, han tittar på sitt armbandsur, ”... två timmar.”

”Så välplanerat”, Hanna ler. ”Men hur länge kan du stanna? Huset blir tomt i slutet på veckan.”

”Jag vet inte, det beror helt på dig och vad du vill, du har väl en massa att göra?”

”Det vill jag inte tänka på nu”, säger Hanna och makar sig närmare honom i sängen.

”Jag har tre veckors semester i alla fall”, säger Yacoub och lägger armen om henne.

Tre veckor är en evighet, tänker Hanna. Hon var rädd att svaret skulle bli att han bara kunde stanna i några dagar.

”Jag hoppas att du vill visa mig så mycket du hinner? Jag har aldrig varit i Provence, det är helt nytt för mig.”

”Du är ny för mig”, viskar Hanna och klappar Edith, som somnat mellan dem.

”Vad sa du?” Yacoub lutar sig mot henne.

”Ingenting.” Hon ler och sträcker sin hand mot hans kind, hans alltid så VÄLANSADE skägg känns strävt under hennes fingertoppar, den skarpt utmejslade hakan, det bakåtkammade håret. För fyra år sedan hade det inslag av silver, nu är de grå partierna större. Hans mörka ögon glittrar i ljuset som sipprar in genom de tunna gardinerna, stänk av guld.

”Prinsen av Egypten, var har du din krona?”

”Varför viskar du?”

Hanna känner hur hon rodnar lite.

”Kommer du ihåg när du ringde på min dörr på Gotlandsgatan en eftermiddag, det är väl fyra år sedan nu? Du hade läst min lapp i farstun om att jag sökte en dagmatte till Sigge. Jag blev så paff över din likhet med prinsen av Egypten, du vet i den tecknade filmen? Det var Carls favoritfilm när han var liten. Redan då tror jag att jag blev förälskad i dig.”

”Jag älskar din fantasi och spontanitet”, skrattar Yacoub. Han kryper ner under täcket och börjar kyssa Hanna på magen.

”Vänta”, fnittrar hon, ”jag måste släppa ut Edith.”

”Vadå, hon klarar sig väl?”

Hon reser sig och drar täcket från sängen, snor in sig och lämnar en naken Yacoub på sängen.

”Nämen, det där var inte snällt.”

”Vem var det som bara för några timmar sedan stod oanmäld utanför dörren med en liten hundvalp på armen och gav mig en massa merarbete, utöver det jag redan har?” Hanna försöker se bister ut.

”Okej, jag är skyldig, men snabba dig tillbaka hit, är du snäll.”

Hon drar undan gardinerna och öppnar de spröjsade dubbeldörrarna ut till altanen på vid gavel. Citronelle ser sin chans och smiter snabbt förbi. Edith kravlar på ostadiga ben över tröskeln och ger sig sedan ut på upptäcktsfärd på stenplattorna.

Solen har för länge sedan rundat huset och Hannas privata altan ligger i skugga. Eftermiddagen är sen, hon drar in den friska bergsdoften, behåller andetaget och låter luften sakta sippra ut. Hon blundar och låter dofterna och ljuden fylla hennes sinnen, koltrasten sjunger och i bakgrunden ligger det bekanta hoandet från duvorna. Hon darrar, om hon fryser eller bara är förvirrad vet hon inte själv.

Hon känner Yacoub's armar om sina axlar.

”Det är helt fantastiskt”, viskar han, ”jag ser ända ner till havet, du har verkligen en magnifik utsikt här uppe.” Han har dragit på sig boxershortsen och sin skjorta som oknäppt fladdrar i den ljumma vårvinden.

Hon smyger in i hans famn, lägger sin kind mot hans axel, sluter ögonen och kroppen slutar darra.

”Nej, det börjar bli lite kyligt, ska vi gå in? Vart tog Edith vägen, förresten?” säger Yacoub efter ett par minuter.

Han hittar henne under bordet på altanen. Med valpen i famnen går han tillbaka mot huset. En halvnaken man med en valp i famnen ... Hanna tar steget över tröskeln, stänger dörrarna bakom sig och släpper täcket.

”Ser man på”, säger Yacoub och ser uppskattande på när hon med överdrivet kattlika rörelser lägger sig på sängen.

”Farmor, faaarmor, vi är här nu!”

Elias röst hörs utanför rummet. Hanna drar täcket över deras huvuden och hyschar. ”Vi måste gömma oss.”

Ett dovt mummel hörs och Hanna kan urskilja sin sons röst.

”Jag tror inte farmor är här, kanske hon är på promenad. Kom, så hjälps vi åt med middagen”, säger Carl.

Hon fnissar, drar undan täcket och kysser Yacoub.

”Jag tror att vi behöver klä på oss.” Hon sätter sig upp och ser sig omkring, ”om vi går ut genom altandörren så kan vi runda huset och låtsas som om vi varit i trädgården.”

”Vad menar du, kan vi inte bara öppna dörren och gå upp till köket?”

”Nej”, Hanna tittar irriterat på Yacoub, ”barnen, Nisse och Maggan, det blir alldeles för pinsamt, tänk om de fattar vad vi pysslat med de senaste timmarna?”

”Du tror alltså att de inte redan räknat ut det? De visste ju att jag skulle komma, det var därför de åkte på utflykt.”

”Jo, såklart, men att de kommer att fatta att vi legat med varandra de första vi gjorde ... Nej, det är bättre om vi verkar ha diskuterat mina odlingar.”

Yacoub skrattar och börjar klä på sig.

”Okej, madame.”

Hanna bäddar sängen, känner värmen från lakanen. Tanken på att få krypa ner igen nära Yacoub's nakna kropp är frestande. Men i köket och salongen väntar hennes familj, nio personer som ivrigt ser fram emot att få träffa henne och den väl iscensatta överraskningen.

Hon sträcker på sig och går mot Yacoub som väntar vid altandörren, samtidigt som hon knyter förklädet i ryggen.

”Men där är ni ju”, Carl slår ut med armarna och möter sin mamma mitt på köksgolvet. ”Vi funderade just på vart ni tagit

vägen.” Hanna ser glimten i hans ögon. ”Nu blev du överraskad, va?” viskar han när de möts i en varm omfamning.

”Åh, så söt ...” Madde, Carls kusin, går fram till Edith som vilar i Yacoub's famn, de hälsar på varandra med nickar och breda leenden. Madde och hennes David är anledningen till att hela familjen har flugit ner till Hanna i Provence. Igår gifte de sig här i hennes Villa Mistral.

”Får jag hålla henne?” Yacoub räcker över hunden och Madde sjunker så gott det går ner på golvet, i hennes mage ligger en liten flicka de redan gett namnet Lilly. Edith hoppar upp och ner och försöker slicka Madde i ansiktet. Från salongen kommer Elias och hans lillasyster Addie rusande.

”Är det din nya hund, farmor?” Han tittar frågande på Hanna. ”Är du mindre ledsen för att Sigge dog nu?”

”Ja, det här är Edith som ska bo här”, hon stryker Carls son över hans rågblonda kalufs, ”och visst är jag glad.” Hon vänder upp blicken och möter Yacoub's varma, kärleksfulla ögon.

Elias sjunker ner bredvid Addie som redan satt sig nära Madde, de stryker valpens lena päls.

”Nämen, ser man på, är det inte överläkaren själv i hög person som gör oss den äran.” Hannas före detta svärfar Nisse får alla att vända sig om, bakom honom står hans fru Maggan och himlar med ögonen. ”Det känns tryggt att ha en läkare på så nära håll.” Nisse går med stora kliv fram till Yacoub, sträcker fram sina båda händer och sluter hans i ett fast grepp.

Minnet från julafton dyker upp i Hannas huvud. Nisse och Maggan hade förberett allt in i minsta detalj, men avslöjandet av Eriks otrohetsaffär och Nisses plötsliga insjuknande la sannerligen sordin på julstämningen. I tron att Nisse drabbats av en hjärtinfarkt hamnade han under Yacoub's vård på Karolinska sjukhuset.

”Så trevligt att få träffa dig igen, och under helt andra förhållanden”, fortsätter Nisse.

”Detsamma”, svarar Yacoub, ”det är fint att se att du mår bra.”

Som bomull i magen. Han är min nu, tänker Hanna, även om hon inte vill bli självbelåten för att hon nu delar säng med ”den sexigaste karln i Stockholm, kardiolog och änkeman”, som hennes svägerska Klara en gång för en evighet sedan uttryckte det.

Då hade hon tvekat, nu har hon inget att förlora, han vill vara med henne och hon vill vara med honom.

Vad kan gå fel?



KAPITEL 2

Hanna öppnar sakta ögonen, blinkar några gånger och för en sekund har hon svårt att orientera sig, svagt gryningsljus sipprar igenom de tunna gardinerna. Bredvid henne ligger Yacoub med ett litet leende på läpparna, hon möter hans sammetsbruna blick.

Hon frågar om han sovit något och får ett ”inte mycket” till svar. Själv har hon kanske slumrat ett par timmar. De satt uppe till en bra bit efter midnatt och pratade med Nisse, Maggan och Davids mamma Anette. När de väl kom i säng tog längtan efter den andra överhanden.

”Du har en fin familj.” Han drar med pekfingret över hennes ansikte. Fjäderlätta rörelser, Hanna skrattar till, ”det kittlar”.

”Så enkla att vara med.” Han lägger sig på rygg, sträcker ut kroppen. ”Det känns som om jag alltid känt dem.”

Hanna hummar instämmande.

Hon funderar på om det verkligen bara kan ha gått ett par dagar sedan påskafton när Madde och David gifte sig? Med Medelhavet i bakgrunden och framför en präst från svenska kyrkan i Nice sa de ja till varandra på hennes altan. Sanningen att säga blev hon lite förvånad när det unga paret ville gifta sig i Frankrike, Madde är ju dessutom höggravid. Men med tanke på att det var på en gata i Nice som Maddes mamma

Klara dog i en bilolycka året innan kan hon förstå önskan. Här kan Madde komma nära sin mammas sista ögonblick i livet. Och det blev ett fint avslut, ett sista hejdå, hon fick blanda upp sorgen med ljuset från sitt och Davids bröllop.

Yacoub reser sig, stödjer sig på armbågen och ger Hanna en bekymrad blick. ”Men Anna, hur mår hon egentligen? Hon bara petade i maten och ursäktade sig flera gånger under middagen.”

Hanna vänder blicken mot honom och ler. ”Du kan vara lugn, doktor Ibrahim, Anna är också gravid, Elias och Addie ska få ett syskon.”

”Så fint, du har ett barn och snart redan tre barnbarn och jag har fyra barn, hur ska det här sluta?” Yacoub skrattar till.

Tanken svindlar, önskan om en stor familj kan faktiskt bli verklighet, Hanna blundar och föreställer sig Villa Mistral full med barn och barnbarn. Hon har visserligen precis köpt sitt vackra b&b i bergen ovanför Nice, det här är hennes första stapplande säsong och hon har ingen aning om hur framtiden ser ut, men hon tillåter sig att drömma.

”Hur är det med Yasmina?” frågar hon när bilden av Yacoubns mamma dyker upp på näthinnan.

”Hon mår bra, men självklart saknar hon dig. Du och Sigge var ett fint sällskap den tid ni fick tillsammans som grannar. Hon bad mig hälsa och tacka för vykortet, de sitter på hennes kylskåp.” Han stryker Hanna över håret. ”Det är fint att du fortsatt att hålla kontakten med min gamla mamma.”

Hanna minns hur hon lovade Yasmina att skicka vykort ofta och det är ett av hennes dåliga samveten, det har nog inte blivit mer än ett par, tre hittills. Yasmina är inte bara Yacoubns mamma, hon är också en viktig person för Hanna och inte minst för Sigge så länge han levde. Hon lovar sig själv att skriva ett långt brev när allt lugnat ner sig.

Hanna vänder sig om i sängen och tittar på telefonen, den visar 06.15.

”Kom”, säger hon och slänger benen över sängkanten. Yacoub ger henne en förvånad blick samtidigt som hon drar av honom täcket. ”Nej, vad gör du”, utbrister han.

”Kom”, upprepar hon och håller upp täcket. Han reser sig motvilligt och Hanna drar in honom i värmen.

”Vi ska lyssna på morgonen”, viskar hon och öppnar altandörren.

Citronelle, som vaknar vid minsta rörelse, är genast med på noterna och ålar sig smidigt förbi. Edith sover djupt i sin låda.

”Burr, det är kallt”, säger Yacoub.

”Vi värmer varandra”, Hanna ser sig omkring, ”men vi behöver något för fötterna.” På en fotpall ligger det hon söker. Hon lösgör sig och springer naken tillbaka in i rummet, tar tag i fårskinnets och springer ut igen. ”Det här blir varmt och skönt, stenplattorna är iskalla så här dags.” De drar det stora duntäcket runt sig och sätter sig i den lilla soffan, tätt ihop.

”Snart ska du få höra när mitt Provence vaknar.”

Efter ett tag gäspar Yacoub, men han tystnar tvärt när en tupp en bit ner i dalen plötsligt bestämmer sig för att det är morgon. Det blir en startsignal för traktens alla tuppar. De turas om, precis som om de har ett uppgjort schema grannar emellan.

Hanna andas in och släpper sakta ut luften. ”Känn dofterna, de är som starkast vid soluppgången.”

”Vad är det jag ska känna?” säger Yacoub och gäspar igen. Han sniffar i luften, precis som Sigge gjorde när han letade efter en speciell doft.

”Nej, inte så, du måste dra in luften genom näsan ända ner till lungornas spets, låt din hjärna registrera och låt sedan luften sakta sippra ut genom munnen, så här.”

Hanna andas in på nytt och gestikulerar med händerna för

att visa hur han ska göra. Hon blundar och låter sedan luften pysa ut genom sin halvöppna mun. Yacoub passar på, böjer sig fram och kysser henne. Hans varma läppar får henne att tappa koncentrationen.

”Berätta för mig, min älskling, om det som omger oss”, viskar han i hennes öra. Hans egen doft tränger sig obedd framför doften av rosmarin, timjan, salvia och fuktig jord.

Hon vänder sig om och möter hans läppar.

”Jaså, sitter ni här”, Carls röst tränger igenom morgonens ljud. ”Förlåt, det var inte min mening att störa”, tillägger han när han ser hur de sitter tätt omslingrade. Hanna blir med ens medveten om deras nakenhet under täcket.

”Ja, vi lyssnar på morgonen”, säger hon, kanske en aning för hurtfriskt för Yacoub höjer på ena ögonbrynet och ett litet leende syns i hans mungipa.

”Så mysigt, ska jag hämta kaffe, jag har precis bryggt en kanna?” Carl pekar mot huset, han tittar ner på dem från husets stora altan som ligger lite högre än Hannas privata. Hon känner sig obekväm.

”Nej tack, vi ska försöka sova några timmar till”, hon sträcker upp handen så gott det går från den lilla öppningen i duntäcket, ”men vill du fixa frukost till resten av gänget när de vaknar så vore det toppen.”

”Absolut, det är lugnt”, säger Carl och försvinner bakom ett citronträd.

Hanna fnissar. ”Det där blev lite tokigt.”

”Varför det?” säger Yacoub. ”Jag tror att Carl är glad för din skull.” Han gäspar återigen stort och reser sig upp. ”Men kom nu, så går vi in.”

Motvilligt reser hon sig, det här är hennes bästa tid och hon vill uppleva den med honom, hon vet hur koltrastens sång snart kommer att bryta nattens tystnad, hur får och getter kommer

att bräka i kapp om glädjen över en ny dag, hur dofterna från solmogna apelsiner och citroner kommer att blåsa runt i den hoppfulla morgonluften och hur krispiga primörer som fyller trädgårdslandet kommer att skaka av sig daggen och sträcka på sig i väntan på att bli skördade.

Det finns tid, tänker hon, en annan morgon ska de sitta kvar längre.

Precis när hon ska stänga altandörren ser hon hur solen bryter fram över alpernas toppar i öst. Hon stannar upp, låter Yacoub ta täcket som lämnar henne naken. Hon vänder ansiktet mot solen, backar in över tröskeln, stänger dörren och kryper ner bredvid Yacoub som redan sover.

”Farmor.” En svag knackning väcker Hanna, för ett ögonblick vet hon inte var hon är, dörren ger ifrån sig ett svagt knarr när den försiktigt skjuts upp och Elias blonda kalufs syns.

Hon sätter sig upp, skyler sin nakna kropp och ler mot sitt äldsta barnbarn.

”Pappa vill att du kommer, för mamma mår inte så bra.”

Det huggar till i magtrakten. ”Jag kommer”, säger Hanna. Elias stänger dörren, hon tittar på klockan, kvart i nio.

”Vad är det som händer?” Yacoub vänder sig om samtidigt som Edith vaknar och pockar på deras uppmärksamhet.

”Jag vet inte, det verkar som om Anna inte mår bra.”

Yacoub är snabbt på benen, får på sig kalsonger, jeansen och en T-shirt. Han drar händerna genom håret och tittar på henne.

”Ska vi gå?”

Hanna tar på sin morgonrock, sticker fötterna i ett par tofflor och tar Edith under armen.

I köket sitter alla utom Carl, Anna och Elias som gått före. Deras dotter Addie sitter uppflugen i Davids knä, hon håller sin tygkanin hårt i famnen och trots sina tre år ser Hanna att hon förstår att något inte står rätt till.

”Men se god morgon”, säger Nisse och skiner upp, han verkar dock inte ha insett allvaret. Hanna nickar till svar och räcker över Edith till Madde. ”Kan du ta ut henne en sväng?”

Madde reser sig och tar emot den krumbuktande valpen. ”Självklart”, svarar hon och pussar Edith på huvudet.

”Jag går upp till Anna och Carl”, säger Hanna och ser hur Yacoub redan är på väg, han vänder sig om och tittar frågande på henne. ”Hitåt”, säger hon och pekar mot salongen. Hon hinner lägga märke till Maggans oroliga blick.

I trappan upp till övervåningen sitter Elias med armbågarna stödda mot sina bara knän och ansiktet vilande i händerna. Han blinkar ett par gånger och tittar upp mot Hanna.

”Ska ni gå till mamma?”

”Ja, det ska vi”, säger Hanna, hon stannar upp och mimar ett ”vänta” till Yacoub innan hon sätter sig bredvid Elias.

”Du vet Yacoub, han är läkare och han ska kolla varför mamma inte mår bra.”

Elias ser mot Yacoub. ”Jaha”, viskar han och vänder tillbaka huvudet, ”då kan han hjälpa henne.”

”Ja, det kan han”, säger Hanna och kramar om den lilla pojkkroppen. ”Vänta här så är vi snart tillbaka.”

”Okej”, säger Elias och lägger åter ansiktet i händerna.

”Han förlorade sin biologiska mamma i en svår sjukdom för några år sedan”, berättar Hanna när de kommit utom hörhåll, ”så jag tror det här känns extra jobbigt för honom.”

”Det förstår jag, jag kan prata med honom sedan, det är inte första gången jag träffar barn som har förlorat en anhörig.”

Hanna knackar lätt och gläntar på dörren till Carls och Annas rum.

”Det är bara jag och Yacoub.”

”Kom in”, svarar Carl.

I samma ögonblick som de går in genom dörren ser Hanna

hur Yacoub förändras. Han sträcker på ryggen, tittar rakt på Carl och nickar. På bråkdelen av en sekund är det som om ett kraftfält skapas runt honom och hon blir stående vid dörren och iakttar hur han går in i rollen som läkare. Han går fram till Anna som ligger på sidan i sängen och håller sig om magen.

”Hej, Anna”, säger han lugnt, ”jag ska känna på din puls om det är okej.” Anna nickar och Yacoub tar hennes högra hand. Carl ställer en stol bredvid sängen och Yacoub slår sig ner. Vant lägger han fingrarna på Annas handled, tittar på klockan och ser efter ett tag upp på henne.

”I vilken vecka är du?” Anna svarar och Yacoub nickar.

”Har du ont någonstans?”

”Det värker i ryggen, som menssmärtor ungefär, och i morse när jag var på toaletten hade jag lite blod i trosorna.”

”Jag förstår.” Yacoub vänder upp blicken och tittar på Hanna som står kvar vid dörren. ”Kan du hämta mitt stetoskop, det ligger i min väska?” Hans blick är fokuserad, långt ifrån den så uppenbart förälskade man hon just tillbringat natten med.

Hanna rusar i väg, men för att inte oroa Elias väljer hon en väg som egentligen fungerar som nödutgång. En smal trappa leder ner på grusgången som går runt huset. Snabbt hittar hon stetoskopet och skyndar sig tillbaka.

Hon känner hur hon skakar, det får inte hända Anna något. Hanna minns så väl första gången hon träffade sonens flickvän, hur hon slogs av hennes fantastiska sätt att hantera Carl. Hanna hade inga större förhoppningar att det skulle bli de två, men så blev det. Under de år de varit gifta har Anna varit den starka, den som hållit ihop familjen, lett Carl i rätt riktning.

Skulle det hända henne något rasar hela hans värld.

Hon skyndar uppför trappan.

”Tack”, säger Yacoub och sätter stetoskopet i öronen. ”Känns det okej om jag ber dig att lägga dig på rygg?” Anna nickar och

med en hjälpande hand från Carl vänder hon på sig. Hanna ser hur hennes kinder blänker av tårar.

Yacoub lyssnar, han ler och tar av sig stetoskopet.

”Allt låter som det ska, du har lite förhöjd puls men det är säkert på grund av oro.”

”Mår Gabriel bra?” Carl tittar på Yacoub.

”Så ni vet att det blir en pojke?”

Carl nickar. ”Eller nej, det vet vi inte ännu, men vi känner på oss att det är en liten Gabriel.”

Yacoub verkar inte bry sig om Carls förhoppningar, hans koncentration ligger hos Anna.

”För att få svar på hur fostret mår behöver Anna gå igenom en gynekologisk undersökning, så jag tänker ringa upp en jourklinik och höra om de kan ta emot redan idag.” Han vänder sig mot Anna. ”Känns det okej?”

Hon nickar tyst.

”Det jag hörde med stetoskopet var ditt hjärta som tickar på utan anmärkning, tyvärr är det för tidigt att höra barnets hjärtljud, men det kommer ni att få göra på kliniken, som har bättre utrustning för det.”

Carl tittar på Hanna, hon ser i hans blick vad han tänker, att det måste vara något som är fel.

”Jag ringer direkt.” Yacoub reser sig och går mot dörren, Hanna följer efter.

Yacoub går före henne i korridoren, i trappan stannar han och sätter sig ner bredvid Elias. Hanna ser hur läkarrollen liksom rinner av honom när han vänder sig mot pojken. Hans röst är mjuk och lugn när han säger: ”Din mamma mår bra, nu ska vi bara ta reda på om bebisen i hennes mage också gör det.”

Elias nickar och reser sig. ”Okej”, mumlar han och vänder sig mot Hanna, sticker sin hand i hennes och tillsammans går de mot köket.